

Sygn. akt III PK 148/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa P. J.
przeciwko Urzędowi Gminy w C.
o ustalenie istnienia stosunku pracy na czas nieokreślony i przebywania na urlopie bezpłatnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R.
z dnia 5 lipca 2016 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 5 lipca 2016 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 16 grudnia 2015 r., którym ustalono, że powoda P. J. i pozwany Urząd Gminy w C. łączy umowa o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 stycznia 1997 r. i oddalono powództwo w pozostałej części.

Pozwany wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 26 ust. 1,

art. 27 ust. 1, art. 28 oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym i art. 174¹ k.p., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, jak również dlatego, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez pozwanego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest uzasadniona, „bowiem Sąd I i II instancji naruszył przepisy prawa materialnego przy wydaniu zaskarżonego wyroku, tj. art. 26 ust. 1, art. 27 ust. 1 i art. 28 oraz art. 29 ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym, uznając niezasadnie, że stanowisko wicestarosty jest niekadencyjne i na tej podstawie Sąd kolejno wyprowadził dalsze, niezasadne wnioski, które doprowadziły do uznania powództwa w sprawie”, a ponadto w sprawie „pojawia się również zagadnienie prawne budzące wątpliwości,

które powstaje na tle wskazanych przepisów ustawy o samorządzie powiatowym i sprowadza się do potrzeby rozstrzygnięcia, czy stanowisko wicestarosty jest kadencyjne, czy też nie jest. Poglądu w tej sprawie nie sposób upatrywać jedynie w oparciu o jednostkowe stanowisko, na które powoływał się w niniejszej sprawie Sąd I instancji, a także sam powód”.

Nie jest tymczasem możliwe jednoczesne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonych przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia danych przepisów jest prosta i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi istotne zagadnienie prawne, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste.

Ponadto, w razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538), a tak zostało sformułowane rzekome zagadnienie prawne w niniejszej sprawie.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność

skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe. Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącego, albowiem ogranicza się wyłącznie do powtórzenia zarzutów sformułowanych w podstawach skargi.

Skarżący nie wykazał zatem potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).